

Ο μάστορας πέρασε μια ώρα έξω, κάτω από τον ισχυρό άνεμο, παριστάνοντας πως επισκευάζει τον κλιματισμό του Νισάν σε περίπτωση που κάποιος τους παρατηρούσε και έπειτα, αφού είδε τον αγγελιοφόρο να εξαφανίζεται στο ημίφως, κοιμήθηκε ένα δώρο και, σε κατάσταση υπερέντασης, επέστρεψε στην αποθήκη του, δίπλα στη μονάδα επεξεργασίας βοθρολυμάτων. Άνοιξε την ατσάλινη γκαραζόπορτα και αφού βρέθηκε στην ασφάλεια της αποθήκης, έχοντας αμπαρώσει την πόρτα, μπήκε στο Dark Web μέσω του δικτύου TOR και άνοιξε ένα δημοφιλές φόρουμ τζιχαντιστών.

Μέσα από την περιγραφή του ως μεσήλικα, φτωχού, αλλά

αφοσιωμένου στον αγώνα Αφγανού μαχητή, η ανάρτησή του –τέσσερις σειρές γεμάτες ορθογραφικά και συντακτικά λάθη– ζητούσε κάτι απλό, αλλά και μάταιο: αναζητούσε μια πολύ νεότερη νύφη για να έρθει μαζί του σε ένα χωριό κοντά στο Χίντου Κους. Ήταν η πιο πρόσφατη από τις πολλές παρόμοιες αναρτήσεις που είχε κάνει τα τελευταία χρόνια, σε μια προσπάθεια να βρει σύζυγο και πολλοί από τους δεκάδες χιλιάδες θαμώνες του φόρουμ σίγουρα θα τον προσέβαλλαν και θα τον κοροΐδευαν. Ακόμη και στον ισλαμικό υπόκοσμο, προφανώς, το ίντερνετ είναι ένα μέρος άγριο, αλλά ο μάστορας ήξερε κάτι που αγνοούσαν αυτοί που θα τον κοροΐδευαν: παρόλο που η ιδιοκτησία του φόρουμ ήταν μυστική, ελεγχόταν από τη CIA.

Η υπηρεσία είχε δημιουργήσει τη σελίδα και την είχε κρύψει στο Dark Web ως έναν τρόπο για να παρακολουθεί τη δραστηριότητα των τζιχαντιστών και να συγκεντρώνει πληροφορίες από τους χρήστες της. Είχε όμως και έναν δεύτερο σκοπό: μέσα από το φόρουμ, οι πηγές της υπηρεσίας που βρίσκονταν σε εχθρικές περιοχές μπορούσαν να ενημερώσουν τους χειριστές τους ότι ζητούσαν συνάντηση, βοήθεια ή υποστήριξη. Το πραγματικό μήνυμα του μάστορα βρισκόταν στις ανορθογραφίες. Ο συνδυασμός των ορθογραφικών λαθών έλεγε ότι ζητούσε επείγοντως συνάντηση.

Η ανάρτηση φυσικά προσέλκυσε αρκετά κοροΐδευτικά σχόλια, αλλά μονάχα ένα από αυτά είχε αξία. Το είχε αναρτήσει ένας τζιχαντιστής με το ψευδώνυμο AK-47 και άβαταρ μια φλεγόμενη αμερικανική σημαία. Στην πραγματικότητα είχε γραφτεί από έναν πράκτορα της CIA από το αρχηγείο της Καμπούλ. Ανάμεσα στα δηκτικά σχόλια που του έλεγαν πού μπορεί να βρει ή να αγοράσει σύζυγο, κρυβόταν κωδικοποιημένη η ώρα και το μέρος όπου θα συναντούσε τον πράκτορα.

Τριάντα έξι ώρες αργότερα, ένα από τα δίχως διακριτικά

θωρακισμένα Τογιότα Λαντ Κρούιζερ της υπηρεσίας προσπέρασε τη μονάδα επεξεργασίας βοθρολυμάτων και εισήλθε στη σχεδόν ερειπωμένη βιομηχανική ζώνη στις νότιες παρυφές της Καμπούλ.

Η τοποθεσία της αποθήκης του μάστορα είχε επιλεγεί από τη CIA· όταν ο άνεμος φυσούσε από βορρά, όπως γινόταν συνήθως τον περισσότερο χρόνο, η οσμή στη βιομηχανική ζώνη ήταν σχεδόν αφόρητη, γεγονός που την έκανε ιδανική για μυστικές συναντήσεις. Οι εργάτες έτρεχαν να βγουν από τα αμάξια τους και να πάνε στα κλιματιζόμενα κτίρια, ούτε καν οι καπνιστές δεν μαζεύονταν στη σκιά έξω από τα εργαστήριά τους και κανείς δεν είχε δει εδώ και χρόνια κάποιον τυχαίο επισκέπτη να περνάει την πύλη.

Το Λαντ Κρούιζερ πέρασε μέσα από στοίβες με βαρέλια πετρελαίου και σταμάτησε έξω από ένα κτίριο στο πιο απομονωμένο τμήμα της ζώνης. Ο οδηγός, ένας Αφγανοαμερικανός σαραντάρης, από τους πιο έμπιστους οδηγούς του αρχηγείου, κόρναρε και σχεδόν αμέσως η γκαραζόπορτα άνοιξε. Μονάχα αφού μπήκε το αμάξι και έκλεισε καλά η πόρτα ο άντρας που καθόταν πίσω φορώντας μια *κεφίγιε*,* μια μαντίλα που κάλυπτε ολόκληρο το πρόσωπό του εκτός από τα μάτια, κρυμμένος πίσω από τα φιμέ τζάμια του οχήματος, κατέβηκε.

Αφού αφαίρεσε τη μαντίλα, αποκαλύφθηκε ένας ωραίος σαραντάρης με διαπεραστικά γκριζα μάτια και γένια δύο ημερών. Γέννημα-θρέμμα του Τέξας, ο Κρις Χάλβορσεν ήταν ο σταθμάρχης της CIA στην Καμπούλ. Τέντωσε την πλάτη του –οι δρόμοι της Καμπούλ ήταν κόλαση– με τη θήκη του πιστολιού του να φαίνεται κάτω από το τζιν μπουφάν του και χαμογέλασε με το που είδε τον μάστορα.

---

* Η χαρακτηριστική ασπρόμαυρη παλαιστινιακή μαντίλα. (Σ.τ.Ε.)

Ο γέρος προχωρούσε σβέλτα, σέροντας λίγο τα πόδια του, όπως έκανε πάντα και κουνώντας τα χέρια του πέρα δώθε, αλλά οι κινήσεις αυτές δεν οφείλονταν στο άγχος. Ο Χάλβορσεν ήξερε από την εμπειρία του πως, ανεξάρτητα από τον αριθμό των θαυμαστικών στο μήνυμα, οι χειρονομίες φανέρωναν πως ο μάστορας είχε να αναφέρει κάτι σημαντικό: και στον οριζόντα αχνοφαινόταν μια γενναιόδωρη αμοιβή.

— 8 —

Έντεκα λεπτά αφού ο Χάλβορσεν έφτασε στην αποθήκη, ετοιμάστηκε να φύγει.

Ο σταθμάρχης της Καμπούλ είχε σφίξει το χέρι του κατενθουσιασμένου συνεργάτη, αρνήθηκε ένα φλιτζάνι τσάι και τον ακολούθησε στη συνηθισμένη γωνιά όπου γινόταν η αναφορά: δύο βρόμικες πολυθρόνες στο βάθος του κτιρίου, δίπλα σε τρεις φασαριόζικες γεννήτριες που καθιστούσαν αδύνατη κάθε παρακολούθηση από τρίτους. Παρόλα αυτά, οι δύο άντρες κάθονταν κοντά και ψιθύριζαν. Ο Χάλβορσεν ανάγκασε τον μάστορα να του διηγηθεί τη συνάντηση με τον αγγελιοφόρο τρεις φορές, προσπαθώντας να ξεζουμίσει μέχρι και την παραμικρή λεπτομέρεια. Έπειτα –αφού ήταν σίγουρος πως δεν υπάρχει κάτι άλλο που θα μπορούσε να μάθει– άλλαξε το πρόγραμμά του. Κανονικά θα έμενε για τουλάχιστον μια ώρα, ώστε να δώσει την εντύπωση ότι του επισκεύαζε τον κλιματισμό, αλλά όχι αυτή τη φορά.

Φώναξε τον οδηγό του, τύλιξε την κεφίγιο στο κεφάλι του, κάθισε πίσω στο αμάξι και του είπε να τον πάει γρήγορα στην αεροπορική βάση Μπαγκράμ, όπου βρισκόταν το αρχηγείο της CIA στην Καμπούλ, βαθιά μέσα σε μια ζώνη με δρακόντεια

μέτρα ασφαλείας. Το πιο ασφαλές τμήμα αυτού του δαιδαλώδους και κατασκευασμένου για να αντέχει κάθε έκρηξη συγκροτήματος ήταν η ΖΩΝΗ ΚΑΤΑΓΙΓΔΑΣ και, μέσα από τους επενδυμένους με μόλυβδο τοίχους, κάτω από τον βόμβο των γεννητριών που παράγουν λευκό θόρυβο, ο Κρις Χάλβορσεν –ο οποίος μερικούς μήνες αργότερα θα πιανόταν αιχμάλωτος, θα βασανιζόταν και θα εκτελούνταν στη Συρία– τηλεφώνησε στο Γεράκι και τον ενημέρωσε σχετικά με τα γεγονότα στο χωριό κοντά στο Ζαμπόλ.

Σύμφωνα με τα βιβλία της υπηρεσίας, ήταν 10:43 στην Ουάσινγκτον όταν ο διευθυντής της CIA έλαβε την κλήση. Είκοσι οχτώ λεπτά αργότερα βρισκόταν στην αίθουσα συνεδριάσεων δίπλα στο γραφείο του, στον έβδομο όροφο, και συμβουλευόταν τις σημειώσεις στο λάπτοπ του, προκειμένου να ενημερώσει τα δώδεκα πιο στενά και ανώτερα στελέχη του.

«Ο αγγελιοφόρος –αν όντως είναι αυτό που λέει– έχει θέσει όρους», τους είπε το Γεράκι. «Και αυτό είναι κατανοητό – αν μας λέει έστω και ένα ψήγμα αλήθειας, σίγουρα είναι τρομοκρατημένος. Λέει πως δεν πρόκειται να στείλει την παραμικρή πληροφορία σε χαρτί ή στικ USB σε περίπτωση που πέσει σε λάθος χέρια. Αυτό θα κοστίζει τόσο στον ίδιο όσο και στην οικογένειά του τις ζωές τους.

»Από το στόμα του και στο αυτί κάποιου, αυτός λέει είναι ο μόνος τρόπος με τον οποίο θα το κάνει», συνέχισε το Γεράκι. «Άρα θέλει συνάντηση και είπε στην πηγή μας ότι δεν θα ρισκάρει να κινήσει υποψίες αλλάζοντας τη ρουτίνα του. Οποιαδήποτε συνάντηση θα πρέπει να πραγματοποιηθεί στην περιοχή όπου ζει και σε τοποθεσία που του είναι όχι μόνο γνώριμη, αλλά και που θεωρεί ασφαλή». Το Γεράκι σήκωσε τους ώμους και κοίταξε τριγύρω του. «Μας είπε ότι οι όροι είναι αδιαπραγμάτευτοι και πως είναι πρόθυμος να μιλήσει».

Αφού η ενημέρωση ολοκληρώθηκε, ακολούθησε μια σύντομη σιωπή, την οποία έσπασε ο Μπιλ «Μπάστερ» Γκλόβερ, ένας από τους υποδιευθυντές της υπηρεσίας, ένας άντρας που κόντευε τα εξήντα και έμοιαζε με ξέστρωτο κρεβάτι: παχύσαρκος, βλοσυρός, με ανάκατα μαλλιά, τσαλακωμένο πουκάμισο και μια μονίμως ανήσυχη έκφραση.

«Ανέφερε ότι πρόκειται για κάτι συνταρακτικό – μας έδωσε κάποια παραπάνω πληροφορία;» ρώτησε ο Μπάστερ.

«Τίποτα», απάντησε το Γεράκι. «Προσπαθεί να μας την πουλήσει – δεν θα δώσει τίποτα δωρεάν, αν δηλαδή γνωρίζεις όντως κάτι».

«Πόσα;» ρώτησε ο Μπάστερ. «Πόσα θέλει;»

Το Γεράκι κόμπιασε και παρατήρησε για άλλη μια φορά τα πρόσωπά τους. «Είκοσι εκατομμύρια για τον ίδιο, πέντε για τον ενδιάμεσο και τα συνηθισμένα – διαβατήρια, ασφαλή μετάβαση...»

Δεν πρόλαβε να ολοκληρώσει. «Πόσα;» ακούστηκε μια σοκαρισμένη φωνή από το βάθος του μεγάλου τραπεζιού. Προφανώς στην ίδια κατάσταση βρίσκονταν και οι υπόλοιποι παρευρισκόμενοι.

«Θεέ και Κύριε», πρόσθεσε μια γυναίκα παραδίπλα. «Είκοσι πέντε εκατομμύρια, Γεράκι; Πρόκειται για τη μεγαλύτερη κλεψιά του αιώνα, τουλάχιστον στον χώρο μας».

«Ναι, μπορεί», αποκρίθηκε το Γεράκι και τα περισσότερα κεφάλια άρχισαν να γνέφουν για να δείξουν πως συμφωνούν. Εάν υπήρχε κάτι για το οποίο όλοι στον κόσμο της αντικατασκοπείας συμφωνούσαν –ανεξάρτητα από την πλευρά που υπηρετούσαν– ήταν πως ο χώρος ήταν γεμάτος απατεώνες, καθάρματα, ψεύτες, φαντασιόπληκτους και διπρόσωπους. «Αλλά η πληροφορία μπορεί και να είναι πραγματική», είπε το Γεράκι με το μαλακό.

«Δεν φαντάζομαι να σκέφτεσαι να τον πληρώσεις;» ρώτησε εκνευρισμένος ο άντρας που καθόταν στο βάθος.

«Πριν την 11η Σεπτεμβρίου ούτε που θα μου περνούσε από το μυαλό. Μετά την 11η Σεπτεμβρίου δεν μπορώ να το αγνοή-σω», είπε το Γεράκι. «Σε τέτοιο κόσμο ζούμε, Τζιμ».